

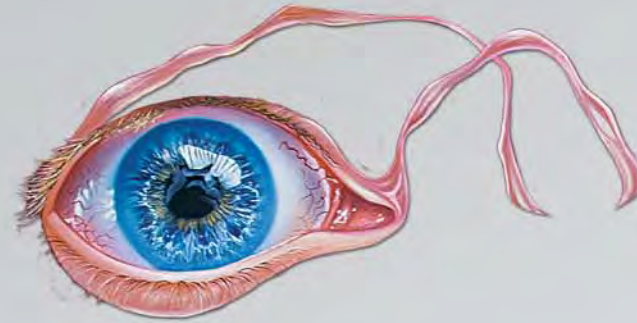
ΣΟΦΙΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ

Out of the box _ Fearless

ΣΟΦΙΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ

Out of the box _ Fearless

SIANTIGALLERY

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2024

Out of the box_ old masters by Sofia Fotiadou

Τί είναι τα πορτρέτα μιας άλλης εποχής; Σύμβολα πολιτικής, οικονομικής και θρησκευτικής εξουσίας; Ωραιοποιημένες εικόνες τραυματικών εμπειριών της ανθρωπότητας; Φίλτρα αυτογνωσίας; Πώς θα μοιάζανε σήμερα με την παρεμβολή της ψυχανάλυσης, της θεωρίας του φεμινισμού, του intersex, του μετά-μαρξισμού των Λυοτάρ και Μπωντριγιάρ και τις μεταδομιστικές θεωρίες της εικόνας στιλ Φουκώ και Ντερντά σ' ένα περιβάλλον ψηφιακής πολυπολιτισμικότητας; Πώς μπορεί να δημιουργηθεί ένα αταξικό, α-φυλετικό πορτρέτο που να απαντά στον κοινωνικό αποκλεισμό, την περιθωριοποίηση των μειονοτήτων και να προδιαγράφει την ψυχολογία του μέλλοντος;

Παλιότερα πολύ πριν τη φωτογραφία, όταν τα ευρωπαϊκά πορτρέτα ήταν επιβεβαίωση του κοινωνικού στάτους, ο χρόνος αποκτούσε ιστορικότητα στην ωραιοποίηση των περιποιημένων ενδυμασιών. Η εξιδανίκευση που έφτιαχνε ήρωες και πρότυπα εποχής μπορεί να μην κατάφερε να ξεγελάσει τον θάνατο, όμως δεκάδες ανθρωπίνου χαρακτήρες που ξεχωρίζουν από τα εξωτερικά διακριτικά τους, ζωγραφισμένοι από τους Φλαμανδούς, τους Ιταλούς και τους Ισπανούς μάστορες της Αναγέννησης και του Μπαρόκ, περιγράφουν τύπους ανθρώπων και προσωπικότητες εποχής που διαμόρφωσαν μια κουλτούρα της αισθητικής με ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά.

Όταν ο Φρόιντ άνοιξε το δρόμο στην ερμηνεία του ασυνείδητου, η Ψυχανάλυση έγινε εργαλείο και δεύτερη φύση της Τέχνης. Αισθητική αιώνων και η αντί-αισθητική στον 20ό αιώνα, αναδιαμόρφωσαν την οπτική μας αντίληψη και εξοικειωθήκαμε με την αντισυμβατικότητα, την ενσυναίσθηση, την συναισθηματική νοημοσύνη και την αχρονικότητα της τέχνης. Στην αχρονικότητα της τέχνης, που σήμερα την καθορίζει η ψηφιακή τεχνολογία, το παρελθόν είναι διαρκώς παρόν και τα έργα της ενδείκνυται σε ολιστικές αναγνώσεις.

Πάνω σ' αυτόν τον προβληματισμό, αναπτύσσεται η νέα ενότητα ζωγραφικής της Σοφίας Φωτιάδου που τιτλοφορείται «Out of the box _ old masters». Προσωπογραφίες 'μεγάλων' δασκάλων του παρελθόντος τροφοδοτούν τη φαντασία της για να υφάνει μια αφήγηση που εκτείνεται πέρα από τον καμβά. Όχι ως μια απλή εξερεύνηση της συμβιωτικής σχέσης ανάμεσα στη μόδα, τον πολιτισμό και την οικονομία που διαμόρφωσαν την ταυτότητα τόπων και εποχών, αλλά ως μια σύγχρονη και απαιτητική αναπαράσταση κωδικοποιημένων συναισθημάτων, διαθέσεων και καταστάσεων ύπαρξης που επιβάλλει η εποχή μας.

Η αισθητική της ενδυμασίας, από την Αναγέννηση έως τον 19ο αιώνα, ως μαγνητική δύναμη έλκει τη ζωγράφο σ' ένα σουρεαλιστικό ταξίδι ιστορίας, πολιτισμικής ψυχολογίας και μελλοντολογίας. Σ' ένα ταξίδι όπου η γνώση γίνεται κώδικας και η εικόνα ένα πεδίο συμβόλων, μεταφορών και μελλοντικών προβολών. Σαν να βλέπει το είδωλό της σε διαφορετικούς καθρέπτες, σε διαφορετικές ιστορικές περιόδους και να επιχειρεί μια ψυχοδιανοητική κατάδυση στα βάθη του συναισθήματος και της συμπεριφοράς προβάλλοντάς το στο μέλλον.

Η πολυτέλεια και η βαριά χλιδή αναγεννησιακών ενδυμάτων, η υπερβολή του βελούδου και των κεντημάτων του Μπαρόκ, τα διακοσμητικά ζωνάρια και οι φούντες της ροκοκό στρατιωτικής ενδυμασίας, οι χρυσές και ασημένιες επωμίδες στις Ναπολεόντειες στολές, η συντηρητική σεμνότητα της βικτοριανής μόδας και η νεοκλασική λιτότητα στα τέλη του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα, όσο αισθητικά ευχάριστα και αν ήταν, συχνά αποτελούσαν όργανα καταπίεσης, περιορίζοντας όχι μόνο τη φυσική μορφή αλλά και την ίδια την ουσία της προσωπικότητας. Η αισθητική του παλαιού κόσμου, στην εποχή που αυτά δημιουργήθηκαν είναι πολύ ιδιαίτερη και αυτό είναι κάτι που αρχικά με ελκύει. Αν όμως παρατηρήσεις προσεκτικά τις φορεσιές αυτές, καταλαβαίνεις πως αυτές οι φοβερές φορεσιές στην ουσία, τις περισσότερες φορές καταπίεζαν όχι μόνο το σώμα αλλά και την προσωπικότητα, παρατηρεί η Φωτιάδου.

Το ταξίδι στο παρελθόν συνδέεται με τον αρχαϊσμό και η προβολή στο μέλλον με τη μελλοντολογία. Και επειδή ο βιολογικός κύκλος του ανθρώπου είναι μικρός, το πισωγύρισμα σε μακρινές ιστορικές περιόδους χωρίς νοσταλγία και βιωμένες αναμνήσεις, αφήνει ελεύθερο το πεδίο σε άλλου τύπου αφηγήσεις κρυμμένες πίσω από την εικόνα. Ο αρχαϊσμός της Αναγέννησης, για παράδειγμα, ξεκόλλησε την τέχνη από τις νόρμες του Μεσαίωνα. Η πυρηνική τεχνολογία και η τεχνολογία της πληροφορίας, η μαζική επικοινωνία και η εξερεύνηση του διαστήματος τον 20ό αιώνα, απάλλαξαν την τέχνη από τον ιστορικισμό της. Σήμερα, η ποικιλομορφία των στυλ είναι αυτονόητη, όπως είναι απαραίτητο το εννοιολογικό περιεχόμενο των σύγχρονων έργων που

σύγχρονων έργων που μετατρέπουν το μουσαμά σε χώρο διαλόγου, πρόκλησης και προβληματισμού.

Η Σοφία Φωτιάδου απομακρύνει επιδέξια τους περισπασμούς, καθοδηγώντας το βλέμμα του παρατηρητή στην κεντρική μορφή που προβάλλει μπροστά από ένα μονόχρωμο κυκλικό φόντο άλλοτε μαύρο και άλλοτε σε τόνους πράσινου, γαλάζιου, κίτρινου, καφετί. Κι αν υφίσταται ένας μακρινός απόηχος του χρυσοῦ φωτοστέφανου των αγίων αυτός έχει αναιρεθεί διπλά, γιατί στον άγιο, ο φωτοστέφανος ως σύμβολο και πηγή φωτός είναι μόνον χρυσός και τοποθετείται μόνον στο κεφάλι του. Το κενό του υπόλοιπου χώρου στις συνθέσεις της δημιουργεί μια μινιμαλιστική ατμόσφαιρα απογυμνωμένη από τις περιττές λεπτομέρειες, ώστε να εντείνει την εστίαση του θεατή στη μορφή. Αποφεύγοντας τη σκηνογραφία της σύνθεσης, η Φωτιάδου ελαχιστοποιεί το ρόλο του βάρους με την επίπεδη κυκλική μονοχρωμία και αφαιρεί όσα στοιχεία μπορεί να αποσπάσουν την προσοχή για να επενδύσει στις περίτεχνες ενδυμασίες και στην παραμορφωτική εκδοχή των χαρακτήρων. Κι αν η μόδα είναι ένας καθρέπτης που αντανakλά τον παλμό της κοινωνίας, τότε ποια κοινωνία αντανakλούν οι μορφές της που τα κεφάλια τους έχουν αντικατασταθεί από το μάτι;

«Αποδόμηση και ταυτόχρονα δόμηση με ένα άνοιγμα στον εσωτερικό κόσμο, σε εσωτερικά τοπία, μια εξωτερίκευση συναισθημάτων και διαθέσεων, κατάσταση, δύναμης και αδυναμίας και ταυτόχρονη σύνδεση με στοιχεία της φύσης. Χωρίς να θέλω να προσδώσω καμία ταυτότητα αλλά δίνοντας φωνή σε κάποιον που στην εποχή του είχε περιορισμό στο να το κάνει, προσεγγίζοντας θέματα που έχουν σχέση με την ευθραυστότητα της ανθρώπινης φύσης, τη δύναμη και την αδυναμία, άλλες φορές με αίσθηση χιούμορ και άλλοτε με ψυχολογική ένταση...», λέει πάλι η Σοφία Φωτιάδου.

Αρχικά, το αμάλγαμα ρεαλιστικής περιγραφής και σουρεαλιστικής φαντασίωσης είναι μια απόδειξη της επιθυμίας της να υπερβεί τα συμβατικά όρια της αναπαράστασης. Το μάτι που έχει αντικαταστήσει το κεφάλι, δίνει μια αιτιολογία στο θεατή να το αντιμετωπίσει σαν να είναι πολύ περισσότερο από ένα όργανο βιολογίας. Είναι το μάτι της αυτογνωσίας, της υπερβολής, της πρόκλησης, της επιθυμίας, του ελέγχου και της επιτήρησης, του συμβολισμού και της αλληγορίας. Άλλωστε, είναι τα εξελιγμένα λογισμικά του ψηφιακού μας κόσμου, η λογοτεχνία και ο κινηματογράφος επιστημονικής φαντασίας που μας έχουν εκπαιδεύσει τόσο, ώστε το πραγματικό να συγχέεται με το φανταστικό και το κατώφλι που χωρίζει το συνειδητό από το υποσυνειδητό να γίνεται δυσδιάκριτο. Στους μακρινούς γαλαξίες των Star Wars που ξεδιπλώνονται οι περιπέτειες της Ah-soka, του Ador, του Τζεντάι Obi-Wan Kenobi, του Boba Fett και του θρυλικού Μανταλόριαν Din Djarin ή αλλιώς Mando οι συναντήσεις με μυστηριώδη πλάσματα, υβριδικά τέρατα και εξωγήινες μορφές μπορεί να μην προκαλεί έκπληξη στους ήρωες που δείχνουν εξοικειωμένοι με τον υβριδισμό τους και τα υπερτονισμένα μάτια, όμως ο θεατής δεν μπορεί να μην καθηλωθεί στα ζωγραφικά υβρίδια της Φωτιάδου που γεφυρώνουν το χάσμα μεταξύ του φυσικού και του εικονικού κόσμου, μεταξύ της ιστορίας και του μελλοντισμού.

Πριν τις πρωτότυπες γαλαξιακές περιπέτειες των ηρώων της Lucasfilm και της Disney+, ο Reni Magritte, στον Ψεύτικο Καθρέπτη (1929) αφαίρεσε το μάτι από το συνηθισμένο του πλαίσιο, παρουσιάζοντάς το χωρίς το πρόσωπο στο οποίο ανήκει και δημιούργησε έναν κυκλικό συννεφιασμένο ουρανό μέσα στον οφθαλμό με έναν μαύρο κύκλο για ίριδα. Μια τέτοια εικόνα μαγικού ρεαλισμού, για τον Magritte ήταν η είσοδος σε μια άλλη πραγματικότητα από αυτή που αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος νους στην καθημερινότητα (<https://www.renemagritte.org/the-false-mirror.jsp>) Ο Man Ray στο Άφθαρτο Αντικείμενο (1923 Tate) στερέωσε με συνδετήρα ένα χάρτινο μάτι στο εκκρεμές του μετρονόμου να αιωρείται για να δημιουργήσει την ψευδαίσθηση ότι τον παρακολουθούσαν καθώς ζωγράφιζε (<https://www.tate.org.uk/art/artworks/man-ray-indestructible-object-t07614>). Την ίδια δεκαετία, ο Georges Bataille στο προκλητικό σουρεαλιστικό μυθιστόρημα Ιστορία του ματιού (Histoire de l'œil, 1928) εξερεύνησε τον ερωτισμό, τα ταμπού και τη διασταύρωση της σεξουαλικότητας με τη βία και το θάνατο για να αναδείξει τις σκοτεινές πτυχές της ανθρώπινης εμπειρίας. Και φυσικά, κανείς θα ξεχάσει το ξυράφι που σχίζει το βολβό του ματιού στη μέση στον Ανδαλουσιανό Σκύλο (1928) των Λουί Μπουνιουέλ και Σαλβαδόρ Νταλί, ούτε τα κομμένα μάτια του Malcolm McDowell στο Κουρδιστό Πορτοκάλι (1971) του Στάνλεϊ Κιούμπρικ.

Το μάτι καθορίζει το βλέμμα της επικοινωνίας μας πολύ περισσότερο από τη γλώσσα του υπόλοιπου σώματος γιατί η βλεμματική επαφή επιτρέπει ή απαγορεύει στους ανθρώπους να παραβιάσουν ή όχι τα όρια ο ένας του άλλου. Σε μια εποχή που

κυριαρχεί η εικόνα όσο ποτέ άλλοτε και η αξία του βλέμματος αμφισβητείται όλο και περισσότερο, το βλέμμα μας κάνει αυτό που είμαστε. Για τους αρχαιολάτρες, τα ζωγραφισμένα μάτια στις δύο πλευρές της πλώρης των πλοίων ήταν αποτροπαϊκά. Για τους μυστικιστές το ' τρίτο ' μάτι ανοίγει το δρόμο στην αυτογνωσία. Για τους θρησκευόμενους το μάτι του θεού στα τέμπλα των εκκλησιών επιτηρεί χωρίς να επεμβαίνει. Για τους μελλοντιστές οι οφθαλμικές βελτιώσεις θολώνουν το οργανικό από το συνθετικό. Για τους αυταρχικούς πολιτικούς το πανταχού παρόν μάτι της κάμερας διαρκώς επιτηρεί και ελέγχει καταστρατηγώντας την ιδιωτική ζωή και την ανθρώπινη αυτονομία. Όλα γιγαντωμένα στις μέρες μας, ιδίως από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που αναδιαμορφώνουν τη ζωή μας στη βάση των ψευδαισθήσεων και της αμφιβολίας.

Στην ενότητα Out of the box_ old masters, παραπλανάται ο θεατής αν πιστέψει ότι η Σοφία Φωτιάδου μένει απλώς στην ταυτότητα του προσώπου και δεν δει ότι στις εποχές που η έκφραση ήταν περιορισμένη και ελεγχόμενη, ότι το μάτι γίνεται αντανάκλαση της ευθραυστότητας της ανθρώπινης φύσης. Η δύναμη και η αδυναμία προσεγγίζονται με μια ιδιαίτερη αίσθηση των σιωπηλών αφηγήσεων της ιστορίας άλλοτε με χιούμορ και άλλοτε με ψυχολογική ένταση. Στη σιωπή, εκεί που το βλέμμα εστιάζει στον υβριδικό σουρεαλισμό της Φωτιάδου, αρχίζει το ταξίδι που είναι ενδοσκοπικό και βαθιά κοινωνικό και πολιτικό!

Γιάννης Κολοκοτρώνης
Καθηγητής Ιστορίας της Δυτικής Τέχνης
Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Δ.Π.Θ.

What are the portraits of another era? Symbols of political, economic, and religious power? Idealized images of humanity's traumatic experiences? Filters of self-awareness? How would they appear today with the intervention of psychoanalysis, feminist theory, intersex perspectives, post-Marxism of Lyotard and Baudrillard, and the postmodern theories of image by Foucault and Derrida in a digital, multicultural environment? How can a non-classist, non-racial portrait be created that responds to social exclusion, the marginalization of minorities, and prescribes the psychology of the future?

Long before photography, when European portraits served as confirmation of social status, time gained historicity in the embellishment of carefully crafted attire. The idealization that created heroes and era-defining standards may not have fooled death, but dozens of human characters distinguished by their external characteristics, painted by Flemish, Italian, and Spanish masters of the Renaissance and Baroque, depict types of people and personalities of an era that shaped a culture of aesthetics with anthropological features.

When Freud paved the way for the interpretation of the unconscious, Psychoanalysis became a tool and second nature to Art. The aesthetics of centuries and anti-aesthetics in the 20th century reshaped our visual perception, and we became acquainted with unconventionality, empathy, emotional intelligence, and the timelessness of art. In the timelessness of art, which is now defined by digital technology, the past is constantly present, and its works lend themselves to holistic interpretations.

The new painting section by Sofia Fotiadou, titled "Out of the box _old masters," evolves around this contemplation. Portraits of 'great' masters from the past fuel her imagination to weave a narrative that extends beyond the canvas. It's not just a simple exploration of the symbiotic relationship between fashion, culture, and economy that shaped the identity of places and eras. Instead, it serves as a contemporary and demanding representation of encoded emotions, dispositions, and existential situations imposed by our time.

The aesthetics of clothing, from the Renaissance to the 19th century, act as a magnetic force, drawing the painter into a surreal journey of history, cultural psychology, and futurology. In this journey, knowledge becomes a code, and the image transforms into a field of symbols, metaphors, and future projections. It's as if she sees her idol in different mirrors, in different historical periods, attempting a psycho-intellectual immersion into the depths of emotion and behavior, projecting it into the future.

Luxury and the opulence of Renaissance garments, the excesses of Baroque velvets and embroidery, the decorative belts and fringes of Rococo military attire, the golden and silver epaulets in Napoleonic uniforms, the conservative modesty of Victorian fashion, and the neoclassical simplicity in the late 18th and early 19th centuries, as aesthetically pleasing as they were, often served as instruments of oppression, restricting not only the physical form but also the essence of personality, observes Fotiadou.

The journey into the past is linked to archaism, while the projection into the future is connected to futurology. Since the biological cycle of humans is short, a backward glance at distant historical periods without nostalgia and lived memories leaves room for other narratives hidden behind the image. For instance, the archaism of the Renaissance liberated art from the norms of the Middle Ages. Nuclear technology, information technology, mass communication, and space exploration in the 20th century freed art from its historicism. Today, the diversity of styles is self-evident, just as the conceptual content of contemporary works that transform fabric into a space for dialogue, challenge, and reflection is essential.

Sophia Fotiadou skillfully distances distractions, guiding the observer's gaze to the central figure projecting against a monochromatic circular background, sometimes black and other times in shades of green, blue, yellow, or brown. While a distant echo of the golden halo of saints may exist, it has been doubly negated. In the saintly context, the halo, as a symbol and source of light, is only golden and is placed solely on the head. The emptiness of the remaining space in her compositions creates a minimalist atmosphere, stripped of unnecessary details, intensifying the viewer's focus on the form.

By avoiding the scenic design of the composition, Fotiadou minimizes the role of depth with the flat circular monochrome

and removes elements that could divert attention. Instead, she invests in elaborate costumes and distorted depictions of characters. If fashion is a mirror reflecting the pulse of society, then what society do the forms with their heads replaced by eyes reflect?

Deconstruction and simultaneous construction with an opening to the inner world, in internal landscapes, an externalization of emotions and moods, of a situation, of strength and weakness, and a simultaneous connection to elements of nature. Without wanting to assign any identity but giving a voice to someone who, in their time, had limitations in doing so, approaching subjects related to the fragility of human nature, strength and weakness, sometimes with a sense of humor and sometimes with psychological intensity," says Sofia Fotiadou.

Initially, the amalgamation of realistic description and surreal fantasy is evidence of her desire to surpass the conventional boundaries of representation. The eye that has replaced the head provides a rationale for the viewer to perceive it as more than a biological organ. It is the eye of self-awareness, exaggeration, challenge, desire, control, surveillance, symbolism, and allegory. After all, it is the advanced software of our digital world, science fiction literature, and cinema that have trained us so well that reality blurs with the imaginary, and the threshold separating the conscious from the subconscious becomes indistinct. In the distant galaxies of Star Wars where the adventures of Ahsoka, Ador, Jedi Obi-Wan Kenobi, Boba Fett, and the legendary Mandalorian Din Djarin unfold, encounters with mysterious creatures, hybrid monsters, and extraterrestrial forms may not surprise the heroes who appear familiar with their hybrid nature and hyperreal eyes, but the viewer cannot help but be captivated by Fotiadou's painted hybrids bridging the gap between the natural and the virtual world, between history and futurism.

Before the original galactic adventures of Lucasfilm and Disney+, René Magritte, in "The False Mirror" (1929), removed the eye from its usual context, presenting it without the face to which it belongs and created a circular cloudy sky inside the eye with a black circle as the iris. Such an image of magical realism, for Magritte, was an entrance into a reality different from what the human mind perceives in everyday life (<https://www.renemagritte.org/the-false-mirror.jsp>). In "Indestructible Object" (1923, Tate), Man Ray attached a paper eye to the pendulum of a metronome, creating the illusion that he was being observed while painting (<https://www.tate.org.uk/art/artworks/man-ray-indestructible-object-t07614>). In the same decade, Georges Bataille, in the provocative surrealist novel "Story of the Eye" (Histoire de l'œil, 1928), explored eroticism, taboos, and the intersection of sexuality with violence and death to highlight the dark aspects of the human experience. And of course, no one will forget the razor slicing through the eye in Luis Bupuel and Salvador Dalí's "Un Chien Andalou" (1928) or Malcolm McDowell's severed eyes in Stanley Kubrick's "A Clockwork Orange" (1971).

The eye defines our communication gaze much more than the language of the rest of the body because eye contact allows or prohibits people from violating each other's boundaries. In an era where the image dominates more than ever, and the value of the gaze is increasingly questioned, our gaze makes us who we are. For the superstitious, painted eyes on both sides of ships' prows were deterrents. For mystics, the 'third' eye opens the way to self-awareness. For the religious, the eye of God in church altars observes without intervening. For futurists, ocular enhancements blur the line between organic and synthetic. For authoritarian politicians, the omnipresent eye of the camera constantly surveils and controls, trampling on privacy and human autonomy. All magnified in our modern days, especially by social media that reshape our lives based on illusions and doubt.

In the "Out of the box _old masters" section, the viewer is misled if they believe that Sofia Fotiadou merely dwells on the identity of the face and fails to see that in times when expression was limited and controlled, the eye becomes a reflection of human vulnerability. Power and weakness are approached with a unique sense of silent narratives of history, sometimes with humor and other times with psychological intensity. In the silence, where the gaze focuses on the hybrid surrealism of Fotiadou, a journey begins that is introspective and deeply social and political.

Yiannis Kolokotronis
Professor of History of Western Art
Department of Architectural Engineering, D.P.Th.

Out of the box

Μετά την Ψευδαίσθηση: Χτίζοντας Χαρακτήρες με το Μάτι του Μυαλού

Το περίτεχνο σύμπαν της Σοφίας Φωτιάδου ξεδιπλώνεται μπροστά στα έκθαμβα μάτια μας.

Μια καταϊγιστική αφθονία αριστοκρατικής «πανίδας» γιορτάζει τη βαρύνουσα ελαφρότητα της. Η μεγαλοπρέπεια και η πληθωρικότητα, η λεπταισθησία και η κομψότητα είναι ιδιότητες που αντιμετωπίζονται με ντελικάτες πινελιές και μια παλέτα βαριά με πλούσιο, αισθησιακό χρώμα. Από τη ροπή στην καλλιέπεια των θρυλικών ζωγράφων του Ροκοκό, όπως η Elisabeth Vigee-Lebrun, μέχρι την ψυχρή αποστασιοποίηση των Φλαμανδών Masters του 17ου αιώνα, και την υπερβολική ακαμψία της Tudor και Βικτωριανής προσωπογραφίας, πλούσια διακοσμημένης με κολλαριστές δαντέλες, μετάλλια και πολύτιμα πετράδια που κοσμούν επιτηδευμένες πόζες τριών τετάρτων, μαρτυρούν τον προβληματισμό της καλλιτέχνης επάνω στον εφήμερο χαρακτήρα της ομορφιάς και της εξουσίας.

Υπάρχει όμως μια απροσδόκητη ανατροπή.

Ένα λεπτομερώς ζωγραφισμένο ανθρώπινο μάτι καταλαμβάνει το χώρο που διεκδικεί το κεφάλι. Συνδέεται αφοπλιστικά με το υπόλοιπο σώμα μέσω του ίδιου του οπτικού νεύρου, ενώ ο κερατοειδής λούζεται με υγρή λάμψη. Συχνά περικλείεται σε κάποιο είδος απόκοσμης φούσκας ή είναι διακοσμημένο με μακριές βλεφαρίδες που μοιάζουν με πλοκάμια, μοτίβα λουλουδιών, πουλιών ή πεταλούδων. Είναι σαν να μεταφέρεται ο καλλιτεχνικός όρος «trompe l'oeil» σε ένα νέο και αλλόκοτο κυριολεκτικό επίπεδο.

Το μάτι γίνεται η οπτική συσκευή για την πρόσληψη της λειτουργίας των «διπλών εικόνων», που γοήτευαν το κοινό τις μέρες δόξας του Σουρεαλισμού, ως επαναλαμβανόμενο μοτίβο στα έργα των Rene Magritte, Man Ray, Salvador Dalí. Η έννοια του ματιού ως φορέα της παράλογης σκέψης είναι καθοριστική στην ψυχαναλυτική χρήση του ελεύθερου συνειρμού, της διαδικασίας που επιχειρεί να ρίξει φως στο μυστικό βασίλειο των αόρατων πραγμάτων, των επιθυμιών και των φόβων, της ευθραυστότητας και της αταξίας που κρύβονται βαθιά μέσα στην ψυχή. Το μάτι ξεφεύγει από τα κλειστά σύνορα του απλού βλέμματος, προς το οραματικό άνοιγμα μιας νέας πραγματικότητας με άπειρες δυνατότητες. Το λυτρωτικό έμβλημα του ματιού που βλέπει μέσα από εμάς, καθώς διαπερνά την κοινή γνώση, κυριαρχεί στον εννοιολογικό πυρήνα της προσωπογραφίας της Σοφίας Φωτιάδου. Οι πρωταγωνιστές της κρατούν τον καθρέπτη στις ψυχές μας, καθώς επιβιβάζονται σε ένα εσωτερικό ταξίδι πολλών συναρπαστικών προορισμών και ανεπίπτων εκδοχών της αλήθειας.

Η χρήση ενός κενού, άχρονου φόντου, με τις φιγούρες να τοποθετούνται μπροστά από έναν μυστηριώδη έγχρωμο κύκλο, που πιθανόν να προσομοιάζει τον βολβό του ματιού, ενισχύει την ασάφεια της σκηνής. Η εικαστικός περικλείει την παρουσία τους μέσα σε ένα φανταστικό πρότυπο του Ιδανικού, διερευνώντας την κατασκευή της ταυτότητάς του, μέσα επίσης από μια πολύ σύγχρονη έμφυλη ρευστή οπτική. Αντλώντας από την ιστορία της τέχνης, την ιστορία της μόδας, τα παραμύθια και την κουήρ φωτογραφία, η Φωτιάδου τιθασεύει αισθησιακά αλλά και διαρρηγνύει με τόλμη την επιφάνεια της απλής αναπαράστασης, διευθύνοντας σαγηνευτικά οπτικά κοντσέρτα Vanitas, ενώ οι εικόνες της ταλαντεύονται αιθέρια μεταξύ της πραγμάτωσης της σάρκας και της φαντασίωσης της επιθυμίας.

Τα ευθυγενή όντα της ανεξίτηλης εικαστικής γλώσσας της Σοφίας, είναι παραδείγματα αυτού που θα αποκαλούσαμε «τραύμα οικειοποίησης». Σε αυτές τις λεπτομερείς πόζες, οι φιγούρες βρίσκονται παγιδευμένες ανάμεσα σε ένα ηρωικό παρελθόν και ένα απομαγεμένο παρόν, κατευθύνοντας έναν ονειρικό μα και θλιμμένο προβολέα στην ικανότητα της λαϊκής κουλτούρας να υιοθετεί εμβληματικές στιγμές του παρελθόντος, ώστε να αναπαριστά αινιγματικά, στοχαστικά σημεία αναφοράς, σε ένα παρόν κορεσμένο από μια εισροή ταχέως μεταβαλλόμενων εικόνων που καταναλώνονται εύκολα. Όμως, η Φωτιάδου απέχει από το να παρουσιάζει τους ήρωες της μόνο ως αλληγορίες. Μέσω της σχολαστικής επεξεργασίας λεπτομερειών όπως τα γυμνά χέρια, αλλά κυρίως στην αποτύπωση του διεισδυτικού βλέμματος, στρέφει την προσοχή της στη μοναδικότητα της ανθρώπινης ιδιοσυγκρασίας που δεν έχει ανάγκη από εκκεντρικές ή αφεγάδιαστες συμπεριφορές για να αγγίξει τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά που διαμορφώνουν το συναισθηματικό βάθος και την αλήθεια του.

Φαίη Τζανετουλάκου
Δρ Ιστορία της Τέχνης

After the Illusion: When the Mind's Eye Builds Character(s)

The opulent universe of Sofia Fotiadou unfolds before our starstruck eyes.

An incredible abundance of aristocratic 'fauna' seems to be celebrating its grave frivolity with aplomb. Pomp and exuberance, lightness and elegance are qualities treated with a delicate brushwork and a palette heavy with rich, sensuous colouring. Ranging from the languid grace of legendary rococo painters such as Elisabeth Vigee-Lebrun, to the aloofness of 17th century Dutch Masters, to the exaggerated stiffness of Tudor and Victorian portraiture, lushly decorated with crisp laces, medals and precious jewels, Fotiadou's portraits, placed in three-quarters pose, bear witness to the artist's reflection upon the ephemeral character of beauty and power.

But there is an unexpected twist.

A meticulously painted human eye occupies the space where each head used to be. It is unnervingly attached to the rest of the body via the optic nerve itself, while the cornea is bathed in liquid shine. It is often enclosed in some sort of an otherworldly bubble, or it is embellished with long, tentacle-like eyelashes, floral, bird or butterfly motifs. It is like taking the 'trompe l'oeil' artistic term to a new, perversely literal level.

The eye becomes the optical apparatus for perceiving the workings of 'double images', which mesmerized audiences since the glory days of Surrealism, a recurring motif in the works by Rene Magritte, Man Ray, Salvador Dali. The notion of the eye as the carrier of irrational thought is instrumental in the psychoanalytic use of free association, the process that attempts to shed light to the secret kingdom of invisible things, the desires and fears, the fragility and disarray hidden deep inside the soul. The eye escapes from the enclosed borders of mere looking, to the realm of envisioning a new reality with infinite possibilities. The liberating emblem of the eye that sees through us, as it spears across common knowledge, dominates the conceptual core of Sofia Fotiadou's portraiture. Her sitters hold the mirror to our souls, stirring an esoteric journey of many compelling destinations and unutterable truths.

The timelessness of the paintings void background, with the figures being placed against a mysterious coloured circle, possibly resembling an eyeball in itself, enhances the ambiguity of the scene. The artist encases their presence within an imaginary template of the Ideal, investigating the construction of its identity, also via an ultra contemporary gender fluid perspective. Drawing from art history, the history of fashion, fairy tales and camp still photography, Fotiadou sensually tames but also boldly breaks the surface of mere representation, conducting seductive optical concertos of Vanitas, while her images ethereally oscillate between the actuality of the flesh and the fantasy of desire.

The upright subjects of Sofia's indelible visual language, are examples of what we would refer to as "appropriated trauma". In these detailed sittings, figures find themselves trapped between a heroic past and a disenchanting present, casting a dream-like yet poignant light to the ability of popular culture to adopt iconic moments of the past, so as to represent enigmatic, emblematic as well as contemplative points of reference, in a present saturated by an influx of fast-changing, easily consumed images. Still, Fotiadou refrains from presenting her heroes only as allegories. Instead, through the fastidious treatment of details such as the naked hands, but especially of each heartfelt gaze, she turns her attention to their own modes of behaviour that is far from being uncanny or flawless, touching upon human characteristics that moulds them into being engaging and true to oneself.

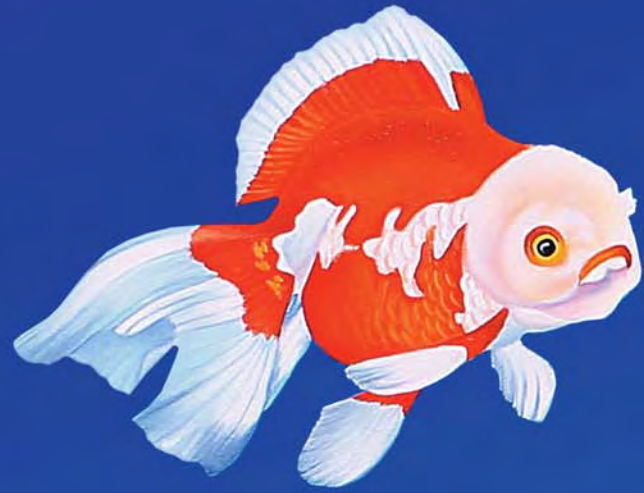
Faye Tzanetoulakou
Dr. History of Art

"I am not a Fallen Angel", 80x80cm, oil on canvas, 2021

"Sensualy", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Reflections", 130x100cm, oil on canvas, 2022

"Make a Wish", oil on canvas, 2021

"Destination", oil on canvas, 100x100cm, 2022

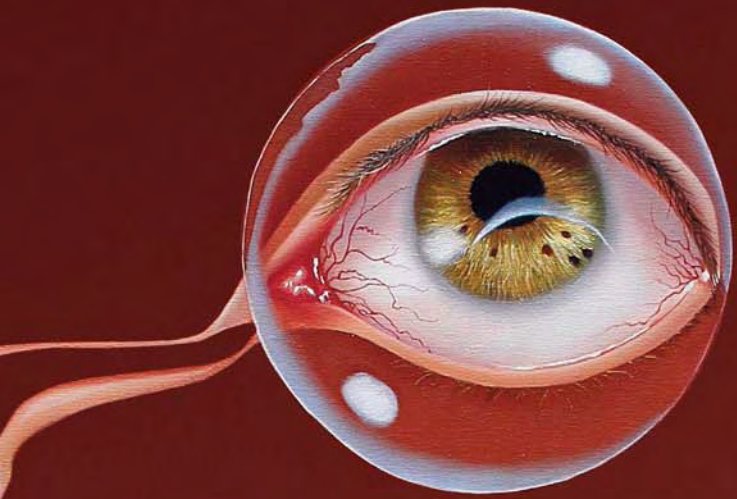
"Promise", 110x110cm, oil on canvas, 2021

"Amorous hint", oil on canvas, 80x80cm, 2022

"Woman in Love", 130x90cm, oil on canvas, 2022

"Expectancy", 150x90cm, oil on canvas, 2022

"Golden Cage", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Wise Whisper", 90x90cm, oil on canvas, 2021

"Is it a butterfly", 90x90cm, oil on canvas, 2021

"Freedom", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"This way", 90x90cm, oil on canvas, 2021

"Increased empathy" 80x80cm, oil on canvas, 2021

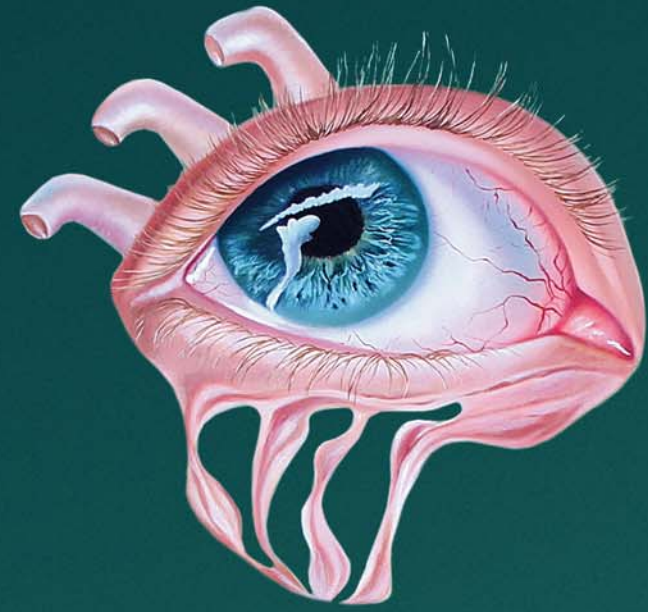

"Self-mockery", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Breeze in my mind", 80x80cm, oil on canvas, 2022

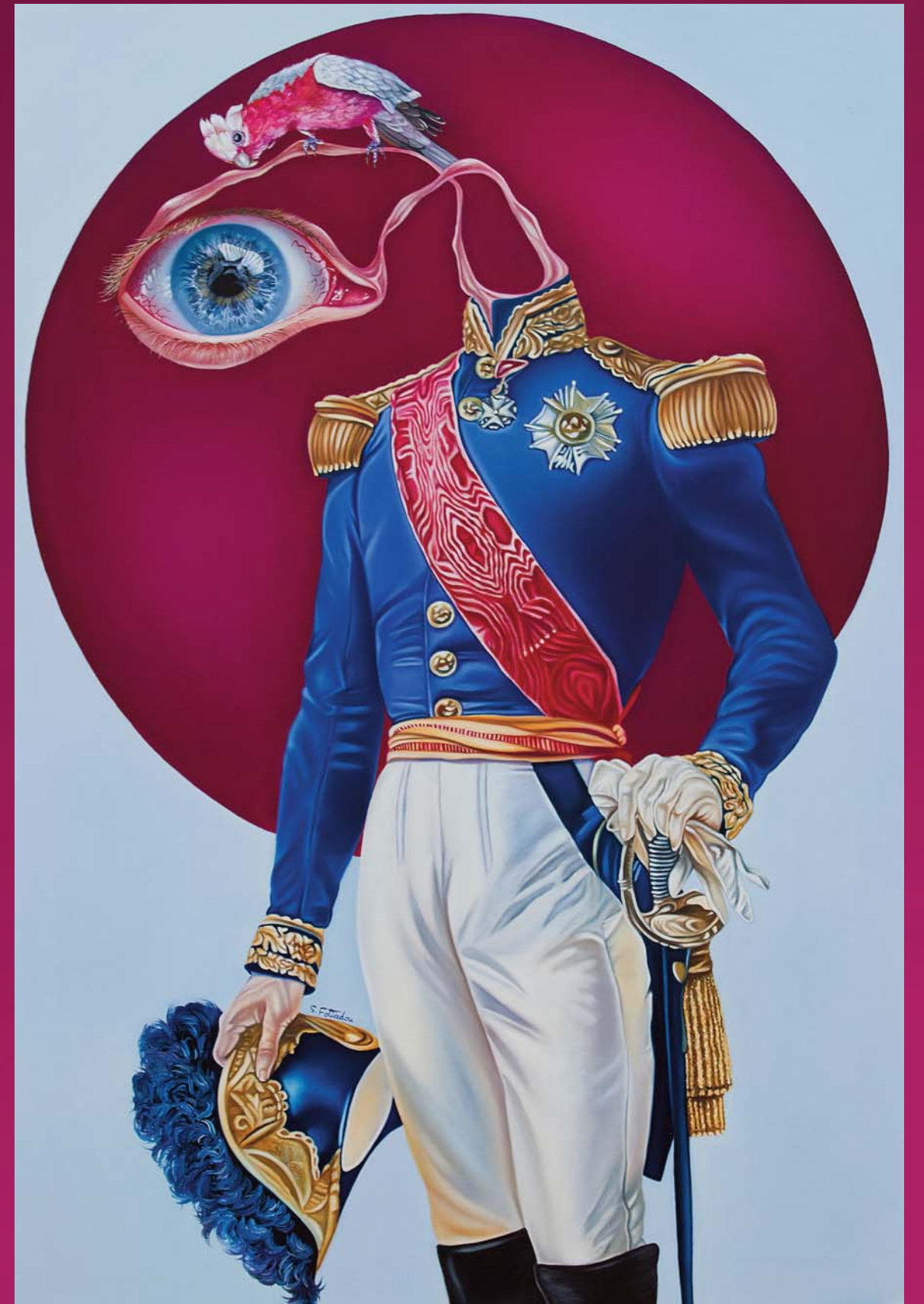

"Freedom message", 100x100cm, oil on canvas, 2021

" Must look behind the picture", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Symbol of freedom", 130x90cm, oil on canvas, 2021

"To the point", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"I expected flowers", 80x80cm, oil on canvas, 2022

"Escape from myself", 80x80cm, oil on canvas, 2023

"Intensity", oil on canvas, 90x90cm, 2023

"In and out of minds", oil on canvas, 110x90cm, 2023

Fearless

Fearless

Μετά την ιεραρχία αγάπης που απεικόνισε η Κα Φωτιάδου με τα «Ουράνια Πλάσματα» πλάθει τώρα ένα συμπληρωματικό κόσμο που μας ταραίζει και μας ανατρέπει. Με μια παλέτα πιο σκοτεινή, με σύμβολα πιο επιθετικά, μας αλλάζει τη διάθεση και μας γειώνει απότομα. Από τον ουρανό στη γη, από το φως στο σκοτάδι, η έκθεση “Fearless” μας επισημαίνει πως η αντίθεση δεν είναι αναγκαίο κακό, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση για την ολοκλήρωση τόσο του καλλιτεχνικού όσο και του προσωπικού ταξιδιού. Με ψυχικό εργαλείο το θάρρος, και καλλιτεχνικό εργαλείο το πινέλο, μας απαγάγει την προσοχή και μας ενθαρρύνει να πάμε εκεί που δειλιάζουμε να πάμε μόνοι μας... Ή μήπως η ψυχή μας αναζητά κρυφά μια τέτοια πρόσκληση; Τολμήστε και παρασυρθείτε στους σκοτεινούς δρόμους.... και εμπιστευθείτε. Κανείς δεν είναι μόνος του.

Έχοντας παρατηρήσει και αφουγκραστεί τις δυο τελευταίες δουλειές της Καs Φωτιάδου θα μπορούσα να πω πως η έκθεση «Ουράνια Πλάσματα» είναι ο προορισμός ενώ η έκθεση “Fearless” είναι η αφετηρία και παρόλο που παρουσιάστηκε δεύτερη, είναι σαν να προϋπήρχε. Όμως αυτό θα καθιστούσε τόσο το έργο όσο και την ψυχική διαδικασία, γραμμική και ίσως μη αναστρέψιμη. Το ότι παρουσιάστηκε όμως δεύτερη η δουλειά αυτή έχει μια συμβολική και σημειολογική αξία. Μας θυμίζει πως περνάμε από το φως και το σκοτάδι ξανά και ξανά. Επανερχόμαστε, αναθεωρούμε και μεταμορφωνόμαστε. Οπότε θα ήταν πιο ειλικρινές να δούμε τις δύο δουλειές αλλά και το ταξίδι ως κυκλικό και σπιράλ που οι αντιθέσεις είναι στάδια και όχι σταθμοί.

Μέσα από την κυκλική διάσταση που προκύπτει από αυτές τις δουλειές δεν μπορώ να αγνοήσω την Περσεφόνη που προβάλλεται . Είναι σαν όλα τα πορτραίτα, και στις δύο δουλειές να είναι εκφάνσεις της διπτότητας της Περσεφόνης. Άλλοτε χειμώνας, άλλοτε καλοκαίρι, άλλοτε στη γη άλλοτε στον Άδη, άλλοτε κόρη, άλλοτε Βασίλισσα. Αν ξεφύγουμε από το μύθο ως εξήγηση ενός φυσικού φαινομένου τότε υποψιαζόμαστε κάτι βαθύτερο. Δεν θα άντεχε στην ουσία να ήταν κόρη της Δήμητρας όλον το χρόνο, αλλά ούτε και μόνιμα βασίλισσα στον Άδη. Χρειαζόταν και τα δύο επίπεδα. Από αυτό προκύπτει πως το πεπρωμένο κάθε κόρης είναι να γίνει Βασίλισσα του δικού της ψυχικού πεδίου, του δικού της χάους. Μέχρι να φτάσει όμως η ψυχή την εσωτερική της Βασιλεία, τα στάδια είναι πολλά. Και αυτό φαίνεται και στο έργο της Κα Φωτιάδου με κάποιες ηρωίδες στο αρχικό, πιο ευάλωτο στάδιο της εξέλιξης και κάποιες πιο δυναμικές και ολοκληρωμένες.

Όπως στους μύθους και τα όνειρα, έτσι και στην τέχνη η αλήθεια βρίσκεται σε αυτό που δεν φαίνεται. Κεντρικό θέμα φαινομενικά είναι η «Θηλυκότητα» ως στοιχείο και ως αρχέτυπο. Αλλα νομίζω η συγκεκριμένη δουλειά ξεφεύγει από τα όρια της πόλωσης του φύλου. Συνεπώς θα πρέπει και εμείς να μην επιμείνουμε στη φαινομενική θηλυκότητα τόσο του μύθου όσο και των πορτραίτων. Πιθανόν, η Περσεφόνη του μύθου, και οι Περσεφόνες της Κα Φωτιάδου συμβολίζουν την οικουμενικότητα της ανθρώπινης ψυχής, που μέσα στο χάος αναζητάει την τάξη, που μέσα στην αφέλεια αναζητάει την ωριμότητα, που αντί να είναι μισή θέλει να είναι ολόκληρη. Με ενθουσιάζει το γεγονός πως η έκθεση συλλογικά απεικονίζει πορτραίτα, ενώ στην ουσία φανερώνει την ψυχή, και διαλευκαίνει έναν αρχέγονο μύθο.

Αναπόσπαστο μέρος του μύθου είναι και ο Άδης που ενώ δεν αναπαριστάται στην έκθεση, παρόλα αυτά συμβολίζεται και υπονοείται μέσα από τη σκοτεινή αίσθηση και απόδοση του έργου. Σε αντιπαράθεση με την έκθεση «Ουράνια Πλάσματα» όπου μας φανερώθηκε η χαρά της Δήμητρας μέσα από την συμφωνία ζωηρών χρωμάτων. Και από τις δύο δουλειές προκύπτει πως κάθε Περσεφόνη στην σκοτεινότητα της διαφυλάσσει το φως, στην ησυχία της μεταφέρει το μήνυμα, στην πληγή της κουβαλάει τη θεραπεία της, στην απαγωγή της βρίσκει την ελευθερία της.

Ένα ακόμη καθοριστικό γνώρισμα αυτής της δουλειάς είναι ο «Σκοτεινός Κύκλος». Θυμίζει ένα μικρό σύμπαν και συμβολίζει από πού προερχόμαστε . Το σκούρο χρώμα (μπλε-μαύρο) εμπεριέχει όλα τα χρώματα, ο κύκλος εμπεριέχει όλα τα σημεία και τις αφετηρίες. Συνεπώς περιλαμβάνει τις απεριόριστες- χασοτικές πιθανότητες, που αν δεν διοχετευτούν σωστά απειλούν την αρμονία. Έχει ενδιαφέρον που σε κάποιους πίνακες ο «Σκοτεινός Κύκλος» είναι λίγο πιο πάνω και σε άλλους λίγο πιο κάτω. Σε κάθε όμως περίπτωση είναι πίσω από το κεφάλι. Η τοποθέτηση αυτή παραπέμπει στο φωτισμένο, ή έστω σκοτεινό στεφάνι και προσθέτει στον μπλε-μαύρο, γαλαξιακό, χασοτικό κύκλο την ιδιότητα του «Αγίου». Μέσα από αυτή την αγιοσύνη που υποδηλώνει τον προορισμό της ψυχής, καθίσταται ο «Σκοτεινός Κύκλος» τόσο η αφετηρία όσο και ο προορισμός.

Fearless

ανάγκη της ψυχής από «Άγεια» ('α' στερητικό και γη, χωρίς γη) να γίνει «Γήινη» και μετά «Αγία» (αιώνια, εξαγνισμένη). Και όπως η Περσεφόνη, να χαράξει τον χαρακτήρα της και να κοσμήσει το δικό της σύμπαν- κόσμο. Είναι δικαίωμα αλλά και χρέος όλων μας από το προσωπικό μας χάος να επιτύχουμε την προσωπική μας τάξη. Την προσωπική μας ταυτότητα.

Αν λοιπόν δεν υποκύψουμε σε επιφανειακούς ρομαντισμούς και επιτρέψουμε στην ψυχή μας να έρθει σε επαφή με όλες της τις πτυχές (Περσεφόνη) που κρύβουν όμως τόσο πλούτο (Άδη), και αν επιτρέψουμε στο έργο "Fearless" να μας απαγάγει την αφέλεια και την αθωότητα, τότε μπορούμε να συμμετάσχουμε σε μια βαθιά ψυχική διεργασία. Να εξοικειωθούμε με το σκοτάδι, να αναγνωρίσουμε την αξία της ενσάρκωσης και να κατανοήσουμε πιο ουσιαστικά το «κατ' εικόνα και ομοίωση» (ομοίωση, όμοιος, ισοδύναμος), με το σώμα όχι μόνο να μοιάζει στο πνεύμα αλλά και να το ολοκληρώνει.

Συμεών Κυριακόπουλος
Λονδίνο, Μάρτιος 2022

Following on from "Heavenly Creature", a work on the hierarchy of love, Ms. Fotiadou now presents a complementary world which disturbs and unsettles us. A darker palette, and more challenging symbols change our state of mind and ground us abruptly. The exhibition "Fearless" takes us from the light of heaven to the darkness of earth. Conflict is not a necessary evil, but an essential condition for the completion of the artistic as much as the personal journey. With courage and paintbrush for her tools, she demands our attention and encourages us to go where we are afraid to go alone. Perhaps our soul secretly seeks to be drawn into this darker world but still trust that we are not alone.

Having observed and absorbed Ms. Fotiadou's two previous works, I could say that the exhibition "Heavenly Creatures" represents a destination and the exhibition "Fearless" a starting point. Although "Fearless" was presented second, it feels as though it heralds the first. However, this would make both the artistic work and the psyche's journey linear and perhaps irreversible. Since this work was presented second we can attribute a more symbolic and semiological value. We are reminded that we pass through light and through darkness again and again. We return, we reevaluate and we transform. So it would be more truthful to see the two works, as well as the journey, as something cyclical and spiral, where the conflicts are stages and not termini.

Through this cyclical dimension that emerges from these works, it is impossible to ignore the projection of Persephone. It is as if all the portraits, in both works, are manifestations of Persephone's duality: sometimes winter, sometimes summer, sometimes on earth, sometimes in Hades, sometimes a daughter, sometimes a Queen. If we can break away from the myth as an explanation of a natural phenomenon, then we may imagine something deeper. She could not bear to be the daughter of Dimitra all year round, neither a permanent queen in Hades. She needed to be both. From this follows that the destiny of every daughter is to become Queen of her own spiritual field, of her own chaos. Until the soul reaches its inner throne, the stages are many, and this can be seen in Ms. Fotiadou's work. Some heroines are in the initial, more vulnerable stages of development and some more powerful and complete.

As in myths and dreams, so in art the truth lies in what is not seen. The central theme appears to be "Femininity", both as an element and as an archetype, but I think this work goes beyond the polarisation of gender. Therefore, we should not insist on the apparent femininity of both myth and portraits. It is possible that the Persephone of myth, and Ms. Fotiadou's Persephones both symbolise the universality of the human soul, which in chaos seeks order, in naivety seeks maturity, and instead of being half wants to be whole. It is thrilling that the exhibition collectively depicts portraits, while in essence revealing the soul, and shedding light on a primordial myth.

An integral part of the myth is Hades who, while not depicted in the exhibition, is nevertheless symbolised and implied through the 'dark' sense and presentation of the work. This contrasts with the "Heavenly Creatures" exhibition, where the joy of Dimitra was revealed to us through a symphony of vibrant colours. In both works, what emerges is that every Persephone in her darkness preserves the light, in her silence conveys the message, in her wound carries her own healing, and in her own abduction she finds freedom.

Another defining feature of this work is the "Dark Circle". Reminiscent of a small universe, it symbolises where we come from. Its darkness (blue-black) contains all colours, the perfect circle holds all points. It therefore encompasses all the unlimited and chaotic possibilities, which if not properly channeled can threaten harmony. It is interesting that in some paintings the "Dark Circle" is a little higher and in others a little lower, but in every instance, it sits behind the head. This placement brings to mind the halo and imbues the blue-black, galactic, chaotic circle with holiness. It is this holiness that renders the "Dark Circle" not only a starting point/the origin of the soul but also its ultimate destination.

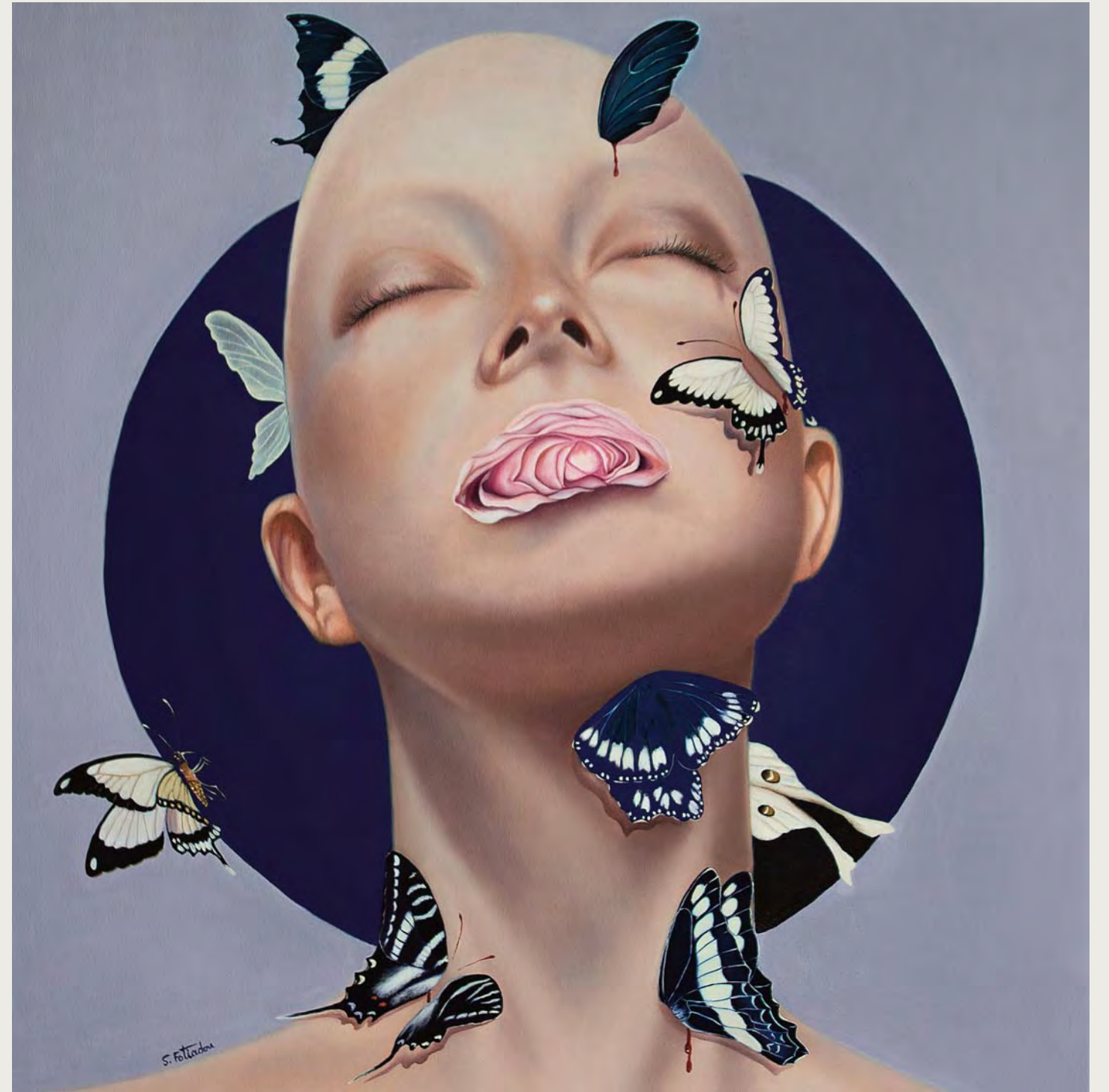
The multidimensional value of the dark "halo" fits the entirety of this work. It reminds us of the soul's need for transformation from bodiless to embodied, and then finally holy, eternal and purified. Like Persephone, each soul must carve her own char-

acter and adorn her own universe. It is a birth right, but also the duty of us all to extract our personal order, our personal identity from our own personal chaos.

So if we do not succumb to superficial romanticisms, and we allow our soul to connect with all its facets (Persephone) which hide so much wealth (Hades), and if we allow the work "Fearless" to steal us away from simplicity and innocence, then we can participate in a deep spiritual process, to become familiar with darkness, to recognise the value of embodiment, and to understand the essence of our original creation in God's own image and likeness, with the body not only resembling the spirit but also completing it.

Symeon Kyriakopoulos
London, March 2022

Translation
Christina Cowan-Mytilinaiou

"Repressed desire", 80x80cm, oil on canvas, 2019

"Queen of silence", 90x90cm, oil on canvas, 2019

"Fight like a girl", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Outside inside", 90x90cm, oil on canvas, 2019

"The opulence of memory", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Breath of wind", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Courage is a decision", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Flower drops", 90x90cm, oil on canvas, 2020

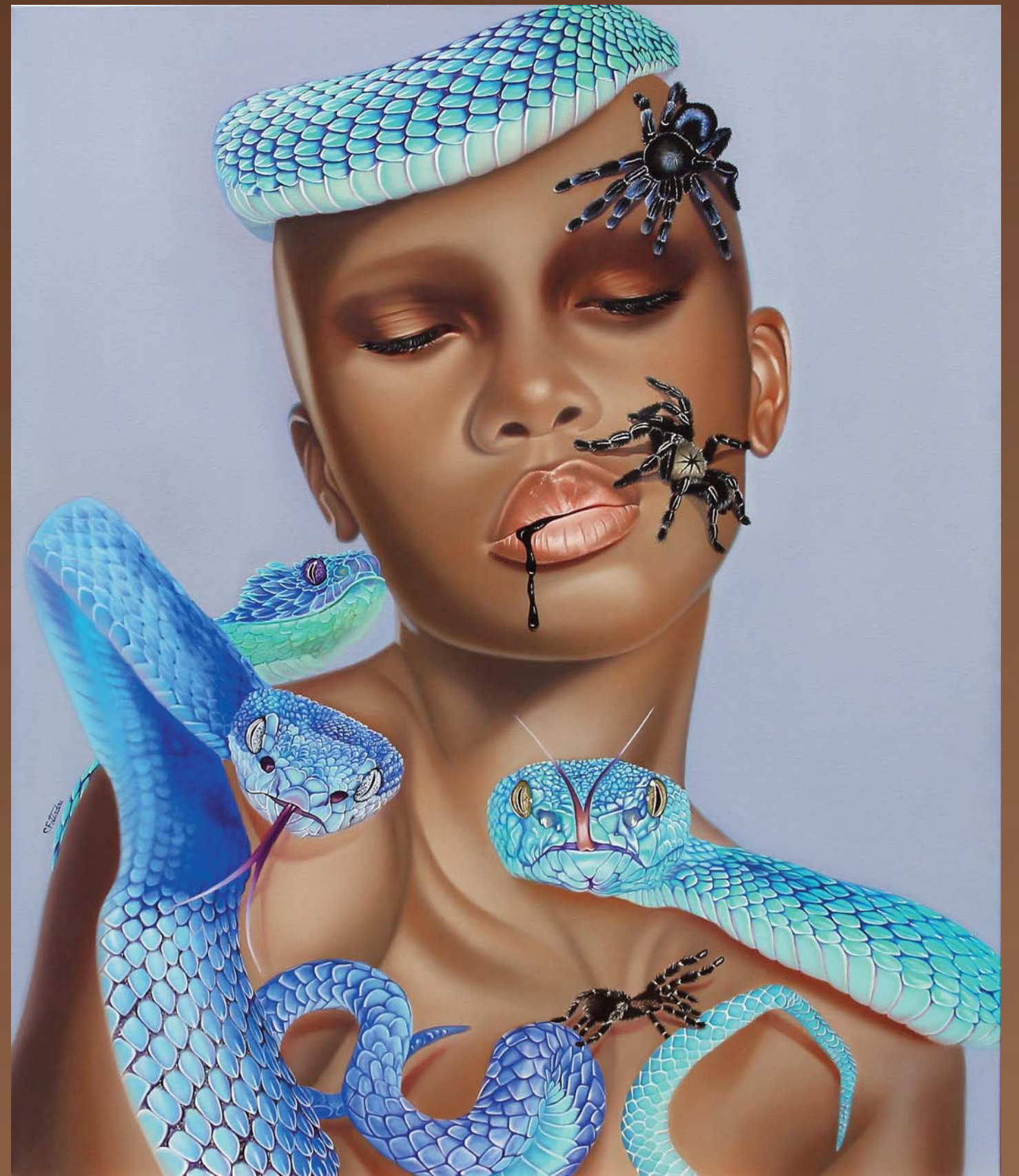
"Eye waltz", 120x120cm, oil on canvas. 2021

"Souls and bodies", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"In the shadow of the moon", 90x90cm, oil on canvas, 2020

"Conversation", 90x90cm, oil on canvas, 2020

Solo Exhibitions

- 2023 - "After the Illusion: When the Mind's Eye Builds Character(s)" Eclectic Gallery, London
- 2019 - "Heavenly Creatures" Artion galleries, Thessaloniki, Athens, Greece
- 2018 - "A Whole Other Story" Art Basel Miami Week, dacconcepts, Miami FL
- 2015 - "ena" art Gallery, Athens, Greece
- 2010 - "Age of innocence", Artzone42, Athens, Greece
- 2009 - "Soul Portrait", Yeni Hami museum, Thessaloniki, Greece
- 2008 - "Traces of coloured dreams", Giorgio de Chirico Art Center, Volos
- 2007 - "Trace of coloured dreams", Diana Gallery-Down Town, Athens

Selection of Group Exhibitions and Art Fairs

- 2023 - The meaning of beauty, Piccadilly, St. James's, Eclectic Gallery, London
- 2023 - Art Athina, Zappeion, Sianti Gallery
- 2023 - Loudos Contemporary, Domes Miramare, A Luxury Collection, Corfu
- 2023 - Crossroads of expression, Eclectic Gallery, London
- 2023 - Fresh Perspectives in Mayfair Koppel Project, Eclectic Gallery, London
- 2022 - Fresh Art Fair, Ascot, Eclectic Gallery London
- 2022 - "Art your Pet", Sianti Gallery, Athens Greece
- 2022 - Monaco Chapiteau de Fontvieille, Art Fair, nord. Spetses
- 2022 - Art Fair, Monte-Carlo, Monaco, nord.spetses
- 2022 - Art3f, Art Fair, Paris, nord.spetses
- 2021 - Art Fair Barcelona, nord.spetses
- 2019 - "Human Rights?" #Memento-Dalla Guerra Alla Pace, Rovereto, Trento, Italia
- 2019 - 8th Beijing International Art Biennale, China
- 2018 - "We Love Red" ARTION gallery, Thessaloniki, Greece
- 2017 - Art Basel Spectrum, dacconcepts, Miami, Florida
- 2017 - World Art Dubai art fair, The Art Cocoon gallery, Dubai, UAE
- 2017 - "Diamonds Are Forever" The Collection gallery, Nicosia, Cyprus
- 2017 - "Mykonos to Athens" Skoufa gallery, Athens Greece
- 2016 - Old Brompton Gallery in Collaboration with Kapopoulos Fine Arts, London, UK
- 2015 - "Human Rights?" #Memento-Dalla Guerra Alla Pace, Rovereto, Trento, Italia
- 2014 - "Homage to the Greek, Domenikos Theotokopoulos", Heraklion Museum of Visual Arts, Heraklion, Hania, Rethimno, Athens HUB private museum
- 2011 - Galerie Theorema, Brussels, Belgium

Publications

- 2021 - Artit "Voice of Artists Issue" ISBN: 977 26 3289 000 12
- 2021 - MVIBE MAGAZINE "May 2021 issue 18 Fine Art
- 2021 - BLUEBEE MAGAZINE "Volume 7 - Bloom"--
- 2020 - Peripheral ARTERies Art Review Special Edition

Ατομικές Εκθέσεις

- 2023 "After the Illusion: When the Mind's Eye Builds Character(s)", Λονδίνο
- 2019 "Heavenly Creatures" Artion galleries, Θεσσαλονίκη, Αθήνα
- 2018 "A Whole Other Story" Art Basel Miami Week, dacconcepts, Μαϊάμι ΗΠΑ
- 2015 Gallery ena, Αθήνα
- 2010 "Age of innocence", Artzone42, Αθήνα
- 2009 "Πορτρέτα Ψυχής", Παλαιό Αρχαιολογικό Μουσείο – Γενί Τζαμί, Θεσσαλονίκη
- 2008 "Ίχνη Έγχρωμων Ονείρων", Giorgio de Chirico Art Center, Βόλος
- 2007 "Ίχνη Έγχρωμων Ονείρων", Gallery Diana, Down Town, Αθήνα

Ομαδικές Εκθέσεις (Επιλογή)

- 2023 - The meaning of beauty, Piccadilly, St. James's, Eclectic Gallery, Λονδίνο
- 2023 - Art Athina, Sianti Gallery, Ζάππειο
- 2023 - Crossroads of expression, Eclectic Gallery, Λονδίνο
- 2023 - Loudos Contemporary, Domes Miramare, A Luxury Collection, Κέρκυρα
- 2023 - Fresh Perspectives in Mayfair Koppel Project, Λονδίνο
- 2022 - Monaco Chapiteau de Fontvieille, Art Fair, nord. Spetses, Μονακό
- 2022 - Sianti Gallery, "Art Your Pet", Αθήνα
- 2022 - Eclectic Gallery, Art Fair Cheltenham Racecourse, Λονδίνο
- 2022 - Eclectic Gallery, Art Fair Hampstead Heath, Λονδίνο
- 2022 - Art3f, Art Fair, nord.spetses, Παρίσι
- 2022 - Eclectic Gallery, "Alluring Individuality", Λονδίνο
- 2022 - Eclectic Gallery, Affordable Art Fair Battersea, Λονδίνο
- 2022 - Eclectic Gallery, "Personalities behind faces", Λονδίνο
- 2021 - Art Fair Barcelona, nord.spetses, Βαρκελώνη
- 2022 - Fresh Art Fair, Ascot, Eclectic Gallery, Λονδίνο
- 2022 - Art Fair, Eclectic Gallery, Λονδίνο
- 2021 - Art Fair Eclectic Gallery, Λονδίνο
- 2019 - "Human Rights?" #Memento-Dalla Guerra Alla Pace, Rovereto, Trento, Ιταλία
- 2019 - 8th Beijing International Art Biennale, Πεκίνο, Κίνα
- 2017 - Art Basel Miami, Spectrum, Μαϊάμι ΗΠΑ
- 2017 - The Collection Gallery, "Diamonds art forever", Λευκωσία
- 2017 - 'Mykonos to Athens', Skoufa Gallery, Αθήνα
- 2017 - Art fair, World art Dubai, with art Cocoon, Ντουμπάι
- 2016 - Old Brompton Gallery, with Kapopoulos fine art, Λονδίνο
- 2015 - "Human Rights?" #Memento-Dalla Guerra Alla Pace, Rovereto, Trento, Ιταλία
- 2014 - «Ιστορία –Ειρωνεία», από το Μάνο Στεφανίδη, κριτική επισκόπηση των 40 χρόνων τέχνης, στο μουσείο Βορρέ.
- 2014 - «Τιμή στον Έλληνα» Μουσείο Εικαστικών Τεχνών Ηρακλείου (Ηράκλειο, Χανιά, Ρέθυμνο, μουσείο HUB Αθήνα)
- 2012 - 7η Σύγχρονη Εικαστική Συνάντηση «F.A.C.E.» Πόρτο Καρράς
- 2011 - Gallery "Theorema", Βρυξέλλες

Δημοσιεύσεις

- 2021 - Artit "Voice of Artists Issue" ISBN: 977 26 3289 000 12
- 2021 - MVIBE MAGAZINE "May 2021 issue 18 Fine Art
- 2021 - BLUEBEE MAGAZINE "Volume 7 - Bloom"
- 2020 - Peripheral ARTERies Art Review Special Edition

Ο κατάλογος αυτός τυπώθηκε
για την **Sianti Gallery**

στο πλαίσιο της έκθεσης “**Out of the box _ Fearless**”
της **Σοφίας Φωτιάδου**
τον Φεβρουάριο του 2024

Οργάνωση έκθεσης: Βασιλική Σιαντή
Επιμέλεια καταλόγου: Σοφία Φωτιάδου, Ντόρα Λεοντοπούλου
Σχεδιασμός καταλόγου: Νίκος Λεοντόπουλος
Εκτύπωση: Αθανάσιος Δούνιας

SIANTI GALLERY

Λεωφόρος Βασιλέως Αλεξάνδρου 2
Αθήνα, 11634 (πίσω από την Εθνική Πινακοθήκη)
210.7245432, 210.3648335
www.siantigallery.com / info@siantigallery.com

